

ערב טוב לכולם,

מכיוון שזו החוויה האחרונה שלי בבית הספר חשבתי להתחיל בחוויה הראשונה שלי מכאן. לא ממש רציתי ללמוד ב. זה היה רעיון שגור לירז העלה, בערך חודש לפני מבחני הכניסה, אז הסכמתי לנסות. לקחתי מורה לג'אז ובמשך החודש הוא צברתי מעט ידע והרבה לחץ. ביום הבחינה ישבתי חיוור ומבוהל מול חדר 206 עם אמא והתווים והסתכלתי על קירות ערומים וקרים. ואז ניגשו אלינו כמה שמיניסטים. הם היו נהדרים. אמרו שאני בטוח אתקבל ושאינ ממה להלחץ, וכדי לעזור לי להרגע הזמינו אותי הקטן לשמוע אותם מנגנים בחדר 208. באותו רגע ידעתי שאני רוצה ללמוד כאן. בגלל האווירה. כשהגעתי בפעם השנייה הקירות כבר היו מכוסים בעבודות, ומוסיקה בקעה מהקומה השנייה. אז כבר הייתי בטוח. כמה חודשים מאוחר יותר נשאבתי אל החוויה ה"תלמידינית". התרגלתי לנגן בהפסקות על הפסנתר ולהרגיש כמו ב"פיים", לדבר על מוסיקה כל היום ולהריץ צחוקים עם ליאור. להתרגל לכך שיש במערכת שעה קבועה של אלתור. לגלות שיש לא מעט אנשים שיש לי דברים משותפים אתם שחשבתי שהם רק שלי. בארבע השנים שעברו מאז למדנו הרבה. רכשנו לעצמנו עולמות שלמים של ידע באומנויות שלנו ובאומנויות של חברינו. אני בטוח שהנכסים האלה יישארו אתנו גם אם לא נעסוק באמנות, ושלא נאבד את האהבה לאמנות שלמדנו כאן. אני בטוח שאנחנו יוצאים מכאן עשירים יותר מאשר נכנסנו.

בית הספר לימד אותנו איך להיות אמנים, והטמיע בתוכנו אהבה לאמנות, אך לא שאל אותנו מה נעשה איתה. לפי ראות עיני אמנים הם חוליה של החברה, בעלי תפקיד מוגדר כמו זה של רופאים, עורכי דין, חברי כנסת ומנקי רחובות. תפקיד האמנים - מעבר ליצירה האמנותית עצמה - הוא לקחת חלק מרכזי ביצירת מערכת הערכים שעליה מושתתים החוקים. חוקים הם אמצעים לשמירת הסדר. הם קרים ומנוכרים ושווים כקליפת השום בלי הערכים שעומדים ביסודם. או כמו שמרסל פרוסט אמר: "אמנים הם המצפן של החברה". בלעדיהם יכול להיות שהומוסקסואליות עוד היתה נחשבת למחלה, ומלחמות - למעשה גבורה. במדינת ישראל ערכי המוסר נשחקו מאז שקמה. מאז שנולדנו אנו שומעים יום יום כמעט על פיגועים, חיסולים ואלימות, ועם השנים אנחנו נעשים קהים. ובגיל 18 מאוד קל לנו להתעלם מכל אלה ולעסוק בשלנו. מלחמה, כיבוש, פערים חברתיים - כולן מילים שחוקות. אבל במרחק חצי שעה נסיעה מכאן אפשר לפגוש ילדים שלא הגיעו לטקס כזה היום, או שלא היו בים אף פעם, או שלא ראו הופעה אף פעם כי הם עניים מדי, או ערבים מדי. אם אנחנו רוצים לקרוא לעצמנו אמנים חלה עלינו החובה, או לפחות הזכות, להיות מעורבים, ואי אפשר שבית הספר יניח לנו לשכוח את זה.

יש סתירה שקשה ליישב אותה בין טיפוח מצוינות אישית לבין חינוך למעורבות חברתית. אני חושב שבית הספר עוסק היטב בטיפוח הפרט, ואינו עוסק בכלל בפיתוח מעורבותו בחברה. איך יכול להיות שאף אחד מאתנו לא ראה לנכון להציג עבודה שיש לה מסר חברתי בתערוכה האחרונה? מדוע כל כך הרבה מאתנו חושבים שמיותר להתגייס לצבא, ולאו דווקא מסיבות אידאולוגיות, ומתוכם רק מיעוט חושב על שירות לאומי? כולנו עסוקים בלהיות אקזוטיים ומתוחכמים, ובעצמנו, ולא בשום דבר שמחוץ לנו.

זה קשה, אני יודע. האמנות דורשת הרבה, מפתה מאוד, וקשה להתנתק ממנה לטובת צרכים אחרים. קשה גם לוותר על זמן ולעצור את ההתקדמות המטאורית שלנו לטובת צרכי החברה שאנחנו חיים בה. אבל אני חושב שדווקא בגלל שזכינו

לחיות ארבע שנים בחממה מצוינת, אנחנו צריכים להרגיש חייבים יותר. ואני חושב שבית הספר צריך לכוון את עצמו הרבה יותר לכך שנהפוך למובילים ומשפיעים לא רק במגדל השן של האמנות, אלא גם בחברה. ואני לא מתכוון שנזנח את הכיוון האמנותי, אבל הייתי רוצה שגם אחד מאתנו, או לפחות מהבאים אחרינו, יצא מכאן ויחבר יום אחד משהו כמו שירת הסטיקר של דוד גרוסמן. או שמישהו מאתנו ינצל את מעמדו והשפעתו כאמן כמו שעשה פעם המוסיקאי השחור ריי צ'רלס שסירב להופיע באולם שבו היתה הפרדה בין שחורים ללבנים. בצעד הזה הוא שינה את מערכת הערכים של החברה. בגללו ובגלל כמותו יש היום חוקים נגד הפרדה גזעית.

ואחרי הכל, וזה אולי לא מגניב להגיד את זה, אני אהבתי ללכת לכאן. פגשתי כאן אנשים נהדרים, התפתחתי מאוד וגיליתי צדדים בי שלא היו באים לביטוי בשום מקום אחר. בית הספר הזה באמת מאגד בתוכו חבורה של אנשים מיוחדים. אני רוצה להגיד להנהלה תודה שאפשרתם את כל זה. (חיים, תודה שהופעת כל פעם שאני הופעתי). למורים, כמו שליאור אומר, אם לא הייתם היה צריך להמציא אתכם, ותודה שיש לכם סבלנות לשגעונות של כל אחד מאתנו. גם להורים אני רוצה להגיד: בסך הכל, תודה ששלחתם אותנו לכאן. ולכם, חברי מחזור מ"ה, נתראה בבקו"ם (או בניו-יורק).